

O'FUCK MEER VISSSEN

BERG EN TERBLIJT

EEN VERKENNING

O'FUCK MEER VISSSEN

BERG EN TERBLIJT

Een verkenning

Inhoud

Proloog.....	7
Berg en Terblijt – een verkenning.....	9
De opdracht.....	9
Het voorwerk.....	9
De heenreis.....	10
De kennismaking.....	16
De verblijfplaats.....	20
Eerste bevindingen	22
Observeren is leren.....	23
De doorbraak.....	35
Het afscheid.....	38
De terugreis.....	38
Epiloog.....	40

Proloog

Het is onaangenaam koud op de ‘Kaap van Enkhuizen’, de noordoostelijke landpunt die men passeert wanneer men het veer neemt van Enkhuizen naar Stavoren. De gemeen snijdende westenwind stuwt het water van de voormalige Zuiderzee hoog op.

‘Windkracht 6’, zo weet Lolle Sieswerda, de stuurman van het veer. Zijn dienst zit er al bijna op: nog eenmaal van Enkhuizen naar Stavoren en weer terug en dan breekt voor hem een lang weekeinde aan. In de verte ziet Lolle een vertrouwd baken opdoemen.

Het is een foeilelijke contraptie, opgetrokken uit de gekende beige-keurige ‘moderne’ metalen schrootjes, drie verdiepingen hoog, al zou Lolle dat zelf nooit zo verwoorden.

Wat Lolle ziet, is het centrale distributiecentrum van de firma Bristol, welbekend van schoenen en andere artikelen in de *fast moving consumer goods* branche.

Aanpalend aan de loods een eveneens foeilelijk uitgevoerd kantoorgebouw. Hier weet de kenner het warm kloppend hart van de firma Bristol en van een losjes gelieerde onderneming, de uitgever van de Enkhuizer Almanak: het GISS, ook wel bekend als het Global Institute for Strategic Studies.

Buiten staan drie mannen in blauwe overall, het hoofd tussen de schouderbladen, van het ene op het ander heen verspringend om de kou te verdrijven. Het is rookpauze en de Stevige Van Nelle gaat van hand tot hand. Het drietal kijkt uit over de dijk, richting IJsselmeer, richting Stavoren.

“Woelige zee, vandaag”, merkt de oudste op. Het is een leptosoom met een afgeleefd gezicht. Zijn verkleumde, gele vingers proberen vergeefs een shagje te rollen. Vouwen is een beter woord.

“Windkracht 6, zei Lolle vanochtend. Ik zie de veerboot trouwens al aan de einder”, houdt zijn meer atletisch gebouwde collega de hand boven zijn ogen. “Het is dus alweer bijna tijd!”

De dikste van de drie zegt niets en blaast krachtig zijn sigarettenrook uit. Alsof de veerboot hem wil imiteren, geeft Lolle het stoomsignaal en hoest de schoorsteen enkele rookstoten uit.

Alleen met hun gedachten trekken de blauwe overalls aan hun rookertjes. Het gebrul van een dieselmotor trekt hun aandacht. Een vorkheftruck stort ruw een houten pallet met wat vuilniszakken op de daartoe aangewezen strook plaveisel, vlak naast de rookplek. Een van de zakken scheurt open en de harde wind licht enige vellen papier op en voert ze mee. De meer atletisch gebouwde springt hoog op en plukt bij wijze van geintje een paar A4'tjes uit de lucht.

De dikkerd en de leptosoom applaudiseren.

“Hebbes”, lacht de atleet.

De velletjes behelzen een van de talloze memo’s die vanuit deze vestiging de wereld rondgaan.

De atleet leest en een vloek ontsnapt aan zijn lippen: “Wel godverdomme!”

Zijn blauwgetuniekte collegae kijken hem verbaasd aan.

“Wattan?” klinkt het als uit één mond.

“Hier. Lees zelf”, klinkt het verbitterd.

Berg en Terblijt – een verkenning

De opdracht

Op een grijze februaridag worden de antropologen Quart Vissen, Lance Meer en Terring O' Fuck gesommeerd te verschijnen op het hoofdkwartier van het GISS te Enkhuizen. Enigszins verontrust spoeden zij zich naar de met teakhouten lambrisering beklede directiekamer. Vanachter haar walnoten bureau en vandoor haar pince-nez kijkt mevrouw H.V.V. Stavoren naar het wetenschappelijke drietal.

“Heren, van u wordt een niet geringe taak verwacht. Ik stel groot vertrouwen in u. Zoals u wellicht weet zijn er ook binnen Nederland leefgemeenschappen die bewust geen contact willen hebben met de buitenwereld en die zich willens en wetens van de samenleving afzonderen. U begrijpt dat wij, het GISS en de raad van bestuur van Bristol, deze situatie onacceptabel achten. Hier ligt een groeimarkt in het verschiet. Daarom aan u de opdracht om zo spoedig mogelijk af te reizen naar het verre Berg en Terblijt”.

Met een priemende vinger tikt HVV een vlek aan op de werkelijk enorme kaart van Zuid-Limburg. Haar gezicht betreft, het litteken op haar wang kleurt paars.

“Die vlek moet eruit, roep het warmwaterteam binnen”, blaft ze en drukt op een rode knop op haar bureaublad. Een schuchtere werknemer met een klein puntmutsje verschijnt als een duveltje uit een met teakhout gelambriseerd doosje. Een emmertje met tandpasta in de hand.

“Naar vis ruikende handen? Even met tandpasta wassen, en...klaar voor de disco!”, citeert de opgewekte puntmuts de Enkhuizer Almanak.

“Verdwijnt gnoom”, bitst HVV woedend, “ik heb het hier over vlekken op een kaart, niet over de handjes van de meisjes uit de visfabriek”.

Even later keert de kaboutert terug met een pot pindakaas: “Kauwgum in je haar? Een kloddertje pindakaas erop en enige tijd laten zitten. Met een keukenrol verwijderen”.

“Wat een onnozele collega”, denkt Lance hardop, “ik ben blij dat die niet in ons team zit. Dan mogen wij ons gelukkig prijzen met O' Fuck”.

HVV herpakt zich: “Ter zake nu: ik wil dat jullie ogenblikkelijk afreizen naar het Limburgsche. Hier is een pak geld en de envelop met instructies. Het ga jullie goed”. Het team slaat de hakken tegen elkaar en verdwijnt.

Het voorwerk

De avond voor hun voortrek komen de teamleden bijeen in café De Nachtegaal om de onderzoeksopzet door te spreken.

“Ik heb de vakliteratuur er even bijgehaald”, opent Lance. Hij slaat een exemplaar van het vakblad de Quest open op bladzijde 73. O' Fuck gaapt. Een college is wel het allerlaatste waar deze middelmatige doctorandus zin in heeft.

“Een volk leren kennen was vroeger heel eenvoudig. Je noteerde gewoon alles wat vreemd was. Lees: rituelen, taal, kunstvormen en menukaart. Maar de tijden staan niet stil. De antropoloog is ingehaald door de toerist, die zich regelmatig als

Ze zullen zich dus als gelijken mengen onder de lokale bevolking en de zeden en gewoonten zoveel als kan overnemen.

Conform de budgettaire richtlijnen van het GISS, reist het onderzoeksteam (OT) per tweede klasse. Een kaartje kopen via de geijkte kanalen biedt echter geen soelaas. De ticketautomaat print slechts knisperende en peperdure 1^e klas kaartjes.

“Het zijn de voorbereidingen op de invoering van de OV-chipkaart”, licht hij de situatie toe. Vriendelijk wijst hij waar 2^e klasse kaartjes te verkrijgen zijn. De vinger van de automatator volgend, ontwaren de verbaasde onderzoekers Oliver Twistiaanse taferelen. Een horde haveloos geklede en vervuilde mensen (‘reizigers’), veelal voorzien van ‘wollen’ hema-handschoentjes met afgeknipte vingers, graait in een

10

grote smerige emmer van blauw plastic, in de hoop een kaartje voor de 2^e klasse te bemachtigen. Wat opvalt, is de grote hoeveelheid bejaarde reizigers die gebruik maakt van een speciaal daartoe aangeschafte ijzeren grijparm die men ook wel bij plantsoenendienstmedewerkers (en taakgestraften) aantreft.

De 2^e klasse kaartjes in de emmer zijn natuurlijk gebruikt, nat, vuil en beschadigd. In vrijwel elk kaartje zit een gat, afkomstig van de prikstok waarmee ze van de vloer geprikt zijn.

Naast de emmer vindt een levendige ruilhandel plaats. Immers, men weet niet welke bestemming men uit de emmer heeft gevist. Geschreeuw, getrek en gesjor weerkaatst in de kale, harde ruimte. Ongelukkigen met een weinig courante bestemming, zoals de leden van het OT, die naar station Houthem Sankt Gerlach reizen, komen bedrogen uit en zijn niet zelden meer dan een halve dag kwijt met het bemachtigen van het juiste vervoersbewijs.

De 2e klasse coupé's zijn geheel in overeenstemming met de beduimelde kaartjes die ze uiteindelijk bemachtigd hebben.

"Het stinkt hier", klaagt Quart meteen.

"Inderdaad", beaamt Lance, "de stank is niet te harden. Hadden we maar 1e klasse kaartjes gekocht, zoals ik voorstelde".

O' Fuck zegt niks, hij bevoelt de natte plek in zijn borstzakje waar hij zijn kletsnatte kaartje weet.

"Kom, we gaan".

Niet lang daarna vertrekt de trein.

"Je hebt weinig bagage, Quart", begint Lance.

"*Travelling light as always*", riposteert Quart ad rem en prompt a la riposte. "Ik heb inlegkruisjes mee in plaats van schone onderbroeken, dat spaart ruimte".

"Evenals eetbare onderbroeken die ook weer een pak Liga in de bagage schelen", kaatst O' Fuck die altijd honger heeft. "Het stinkt hier trouwens niet alleen, het is goddomme ook zeiknat".

"Dat is mijn tas vol natte was", zegt Lance, "ik had geen tijd meer ze door de droger te halen."

Naast het drietal zit een oversymmetrische dame in wie de kenner de blonde publiciste Susan Smit herkent.

"Gaat u ook naar Houthem Sankt Gerlach?", probeert O' Fuck een gesprek op gang te brengen. Smit grijpt in haar tas en haalt een soort scheerapparaat tevoorschijn dat ze tegen haar strottenhoofd plaats.

"Neen", klinkt het robotisch.

"Ach so, Rasiersprache", observeert Quart en maakt direct een aantekening in een van het GISS-logo voorziene blocnote. "Ze heeft kennelijk een ziekte aan haar stembanden. Toch jammer van zo'n knap smoeltje; ze voldoet aan alle schoonheidsidealen, totdat ze haar mond opendoet".

"Kom jongens, aan de slag", kapt Lance af. "We hebben werk aan de winkel".

Hij pakt uit zijn weekendtas een doorweekte, grote, gele en verzegelde envelop die ook het logo van het GISS draagt. Daarop in grote letters *Vertrouwelijk*. "Ik zal jullie brieven over wat ons te wachten staat".

“Ahem”, schraapt Quart zijn keel en ontnemt Lance de envelop. “Geef die maar hier, Lance. Ik meen toch echt dat ik de *chef de mission* ben”.

“O? Daar weten wij dan niets van, Quart”, protesteert O’ Fuck opstandig. Ook Lance maakt een steigerend geluid.

“Niet alleen ben ik de oudste, ik ben ook langer in dienst bij het GISS. Daarenboven heb ik de grootste kamer in het hotel en beheer ik het geld.” De anderen doen er wrevelig het zwijgen toe.

“Kom jongens, aan de slag. We hebben werk aan de winkel”, onverstoort Quart, letterlijk herhalend wat Lance nog geen minuut ervoor heeft gezegd.

De hoeveelheid informatie is gering, slechts enkele A-viertjes met trefwoorden en het boek *Berg en Terblijt* van V.T.J. Claessens.

Quart begint voor te lezen.

“Inheemsen dragen blauwe kielen met eroverheen een flinkckeert, een soort overgooier. Als gevolg van het extreem vochtige microklimaat, met een jaarlijkse neerslag die tot wel 7,3% boven het Nederlands gemiddelde kan oplopen, loopt men veelal blootsvoets. Enkele welgestelden daargelaten, die zich hoefijzers laten aanmeten bij de plaatselijke smidse, Smit Hoefmannn, de kleinzoon van Frans Hoefmannn, die tijdens bezetting collaboreerde met de Duitsers en over een Sonderausweiss beschikte. In opdracht van de bezetter maakte hij foto’s van alle inwoners van Valkenburg, waaronder Berg en Terblijt heden ten dage ressorteert”.

“Laat eens zien die foto’s”, zegt Lance, “ik wil wel eens weten hoe de Berg en Terblijterds eruit zien”.

Het A-viertje met foto's gaat van hand tot hand en stemt de heren niet bijzonder vrolijk.

"Inteelt, dat zie je zo", merkt O' Fuck op. Hij zegt niets over een specifiek portretje dat hem de wenkbrauwen doet fronsen.

"Inderdaad", vervolgt Quart, "er is veel inteelt in deze contreien. Dat heeft alles te maken met een eeuwenoude traditie. Typerend voor het dorpsleven zijn de sterke verwantschappen onderling, en verbondenheid tussen de verschillende gezinnen. Van oudsher trouwden de jongens met een meisje uit het dorp. Vreemde vrijers werden geweerd of moesten eerst ontgroend worden, hetgeen met zich meebracht dat op den duur een groot aantal families op de meest uiteenlopende manier met elkaar verwant waren".

"Gatverdamme", walgt Lance, wiens familie zelf evenmin erg geneigd was om de teeltkeuze al te ver buiten de eigen gemeenschap te zoeken.

"Hebben we ook de beschikking over luchtfoto's?", vraagt O' Fuck?

"Jazeker", lispelt Quart, "in de *Quest* die ik toevallig bij me heb".

“De Quest, is dat niet een uitgave van de Telegraaf Media groep?” duit Lance in het zakje.

“Nee, hoor”, kwettert Quart kwek, “ziehier het colofon. G&J Uitgevers CV. Van Eric Blok, met een C”.

“Ja, whatever”, denkt Lance hardop in het Frans.

Op dat moment valt een klein fotootje uit de map; het is een afbeelding van iets dat op een elektriciteitscentrale lijkt. O’ Fuck raapt het op. Op de achterzijde heeft HVV in hanenpoten geschreven: *het lijkt op een elektriciteitscentrale, maar is het niet. In werkelijkheid is het een uiterst primitieve sidderaalkwekerij waarmee Berg en Terblijt in zijn energiebehoefte voorziet.*

“Sidderalen, is dat familie van de aal?”, vraagt Lance. “Neen”, corrigeert OFuck, “de sidderaal behoort tot de familie der Gymnotiformen”.

“Een sidderaal kan

stroomstoten van 500 volt afgeven. Een New Yorks aquarium gebruikt de sidderalen om de katten te verjagen die vissen uit de bassins halen”, wijsneust Quart op zijn beurt.

“Zou het hotel ze op de menukaart hebben staan? Ik heb trek”, zegt O’ Fuck die tot zijn grote spijt verzuimd heeft saucijzenbroodjes bij de restauratie te kopen en te lui is om de Ligakoeken uit zijn koffer te pakken.

“Blijf je er even bij OFuck?”, raspt Quart zwaaiend met de *Quest*, “ik zal je iets vertellen van de geschiedenis van Berg en Terblijt. Lang geleden, was heel Zuid-Limburg bezet door de Megalomeinen. Heel Limburg?

Neen.

Een klein dorpje, met de toepasselijke naam Berg en Terblijt, bood manhaftig weerstand tegen de Megalomeinse horden. Het verzet werd gedragen door de grote leider Harpoenix, die op zijn beurt ook gedragen werd. En wel op een schild, gesneden uit een teakhouten lambrising. Afgezien van het onbevestigde bericht dat Harpoenix een voorliefde aan de dag legde voor minderjarigen, weten we dat hij elke avond zijn hoofdkussen vulde met versgewassen rucola en des ochtends zeer verbaasd was over zijn natte nek.

Het verzet tegen de Megalomeinen is feitelijk het begin van het zelfgekozen isolement van Berg en Terblijt. Machtiger dan de Megalomein echter, was de Napoleontische overheerser, waarvan menig linguïstisch spoor het hedendaagse Berg en Terblijdse vocabulaire siert. Zo is er een waarlijk palet aan ongebruikelijke beroepen dat uitsluitend onder zijn Franse naam bekend staat. Neem bijvoorbeeld de *composeur*”.

“Wat is dat?” vraagt O’ Fuck leergierig.

“Dat gaat hij je nu vertellen als je je bek houdt, O’ Fuck”, sneert Lance, al knipogend naar Susan Smit, die nog immer doelloos met haar scheerapparaat speelt in de veronderstelling dat er nog een gesprek met het OT in zit, gewend als zij is dat mannen het er bij één poging niet bij laten zitten.

“De *composeur*”, vervolgt Quart hautain, “is iemand die veinst muziek te componeren terwijl hij in werkelijkheid geen noot kan lezen”.

“En de *passé composeur*?” vraagt Lance.

“De *passé composeur* is iemand die ooit veinsde een *composeur* te zijn, maar die tot inkeer is gekomen. Maar er is meer: de zogeheten *déconfiteur* is iemand die beweert van jam weer vruchtjes te kunnen maken, maar dat in werkelijkheid helemaal niet kan, terwijl een *colicoeur* pretendeert een oude rondzwervende muzikant te zijn, vergezeld van een weeskind, een afgericht aapje en een paar honden, maar die in het echt gewoon diarree heeft.”

Hun beslommeringen worden verstoord door de komst van de conducteur. Een zwaar uitgevoerd gasmasker – ongetwijfeld ter demping der zwaveldampen – is zijn opvallendste kledingattribuut.

“Goedenmorgen, kaartcontrole”, klinkt het als een volleerde Dark Vader vanachter het masker. Susan Smit veert op: een lotgenoot! “Alstublieft”, rasiersprijt zij, hoopvol opkijkend naar de reflecterende micaruitjes in conducteur’s masker.

Niet veel later arriveert het team in Houthem Sankt Gerlach, een treurige gemeente onder de rook van Berg en Terblijt.

De kennismaking

Teneinde dicht bij het onderzoeksobject te blijven en niet al direct als buitenstaander door de mand te vallen, wordt besloten bierfiets en taxi links te laten liggen. Het OT begeeft zich te voet naar het hotel.

“Het dorp ademt een niet uitgesproken vijandigheid uit”, probeert O’ Fuck poëtisch te zijn, niet opmerkend dat de straat wel heel stil is en de luiken van de huizen de een na de ander onopvallend gesloten worden.

“Houd je aan de feiten collega”, bitst Quart, “zoals daar”.

Hij wijst met een gele nicotinevinger naar een uithangbord waarop prominent reclame wordt gemaakt voor de plaatselijke schutterij *Het Mouthaantje*.

“Ze houden hier dus van knallen”, concludeert Lance, worstelend met zijn loodzware tas die een nat spoor achterlaat.

“Wat zijn dat toch voor vlekken?”, vraagt O’ Fuck terwijl hij naar het midden van de weg loopt.

“Het zijn padden”.

Quart maak snel een aantekening. Aan de weg wordt gewerkt, het drietal ziet zich genoodzaakt naast de stoep te lopen.

“De stoep is overal stuk”, merkt O’ Fuck op. Stratenmakers zijn druk doende met het leggen van nieuwe tegels.

“Wat kijken die stratenmakers boos, houden ze niet van hun werk?”, flegmateert Lance murmelend.

“Kijk, Lance”, lispelt Quart bits, “zoals je hebt kunnen lezen lopen veel Berg en Terblijters op hoeven”.

“Blote voeten”, corrigeert O’ Fuck snel, “...die ze, zoals je ook had kunnen weten, regelmatig van hoefijzers zijn voorzien. En dat is funest voor het plaveisel”.

“Regelmatig? In de trein doceerde Quart nog dat hoefijzers slechts door enkele welgestelden worden aangemeten. Dat kan betekenen of dat onze briefing niet correct was, of dat de welstand in de gemeenschap aanzienlijk is toegenomen sinds de laatst bekende berichten.” Lance, zo blijkt weer, staat niet voor niets bekend om zijn nimmer aflatende scherpte.

Een oriëntaals ogend geretardeerd jongetje loopt het team tegemoet. Hij hinkt en hobbelt. Een wat oudere vrouw ondersteunt hem.

“Duidelijk een *retardien*”, merkt O’ Fuck foutief op.

“Neen, collega”, riposteert Quart met zijn gebruikelijke bitsheid, “deze zogenaamde *retardien* heeft zich zojuist nieuwe hoefijzers laten aanmeten bij de Smit Hoefmann, de kleinzoon van de collaborateur Hoefmannn, die, zoals je had kunnen lezen, na de bevrijding standrechtelijk geëxecuteerd is”.

“Dat wist ik niet”, fleemt Lance, in een overduidelijke poging om bij Quart in het gevele te komen.

Op dat moment doemt een reusachtig felgekleurd en Moors ogend bouwwerk aan de einder op.

“Wat is dat nou weer”, krijst Lance verschrikt over zoveel kleuren en biedermeier bouwelementen. “Is dat nou Jugendstil?”, onnozelt hij.

“Dat zie je toch”, blaft O’ Fuck hem toe. “Dat is de graftombe van Anton Pieck, die, in weerwil van wat menigeen denkt, *niet* in Kaatsheuvel begraven ligt”.

“Dat is niet correct”, corrigeert Quart gemaakt kalm, “dat is het revalidatiecentrum voor kleurenblinden”.

Uiteraard heeft eenieder het bij het verkeerde eind. De kleurrijke nederzetting, zo blijkt uit de bewegwijzering van het niet toegankelijke terrein, is niets anders dan de

vermaarde *Ronald McDonald Jones Kindervallei*, een revalidatiecentrum dat de gemeente is opgedrongen door de beroemde clown die, o ironie, de eveneens als clown vermomde Berg en Terblijdse burgemeester, tijdens het carnaval een bouwconcessie ontfutselde. En hem een fatale wijziging in het bestemmingsplan deed bekrachtigen.

Ernaast ligt het in een treurige drieënzeventiger jaren uitgevoerde bouw opgetrokken oorspronkelijke Revalidatie Centrum Limburg. De schoorsteen van het crematorium kringelt dun in de mist. Stille getuige van het grote aantal slachtoffertjes dat de ruwe gewoonten van de bevolking dezer streek eisen.

De verblijfplaats

De plaats van bestemming blijkt een groot, uit spuuglelijke gele mergel opgetrokken kasteel, Slot Gleufzicht.

Lance merkt onmiddellijk op dat het hier in werkelijkheid een opblaasbaar betonnen nepkasteel betreft dat gemergeliseerd is teneinde een en ander een authentiek voorkomen te geven. De naamgeving ontleent het kasteel aan het uitzicht op een lange, met mos begroeide betonnen gleuf die van de weg de berg oploopt. Het is een kiezelgoot, in de jaren '30 en '40 van de vorige eeuw dienstdoend als afvoer voor gewonnen kiezel, zo wordt het OT later gewaar.

Het drietal wordt op de welbekende kruiperige Limburgse manier ontvangen door een schele gastvrouw die hen rondleidt, hen van alles verbiedt en hen ten slotte de kamers wijst. De bagage wordt later gebracht door een van hoefijzers voorzien dienstmeisje, dat, gezien de gele vlekken die zij achterlaat, last van een hardnekkige koliek heeft. Quart heeft een riante kamer met een terras dat een fraai uitzicht biedt over de *Ronald McDonald Jones Kindervallei*.

“Hier gaan we werken”, besluit de zelfbenoemde *chef de mission*.

“Ja, bij ons is het immers te klein”, irriteert Lance die tot zijn groot ongenoegen een kamer met O’ Fuck moet delen. Nadat het drietal de minibar heeft geleegd, wordt het kasteel verkend. Het Slot heeft een hoog Bommeliaans Cluedogehalte. Ruime Chesterfieldsalons met neplederen plastic banken, hoge gewelven en veel Oosters aandoend porselein dat er oud uitziet, maar dat in werkelijkheid voor een prikje bij Xenos gekocht is. Wel hangt in de grote zaal beneden aan de schouw een schitterend exemplaar van een Megalomeinse neusdouche, een uit de hoorn van een Gallowayrund gesneden apparaat waarmee de vroege bewoners van de streek hun neus kuisten.

In de salon nuttigt het OT de koffie. De kale gerant die verantwoordelijk is voor het horecagebeuren in Slot Gleufzicht blijkt een waardevolle informant te zijn. Na de gebruikelijke omtrekkende bewegingen en inleidend vuur geeft hij het OT een schat aan informatie. Een geliefde Berg en Terblijtse bezigheid, zo blijkt, is het zogeheten padjetrappen, het met een hoefijzer tot moes stampen van overstekende padjes. “Als u wilt, zet ik ze op het menu als padvis”, zegt de gérant die eigenlijk Robbie heet, maar die door het OT achter zijn rug Ghandi wordt genoemd. Laat onverlet dat Robbie zijn gasten na het avondeten in de halfduistere salon inwijdt in de geheimen waarmee Berg en Terblijt zich omhult...

Eerste bevindingen

Op uitnodiging van een licht beschonken Quart besluit het OT na het digestief op het terras van Quart's riante kamer nog een en ander te nuttigen en de onderzoeksresultaten van hun eerste werkdag helder samen te vatten voor het rapport ten behoeve van HVV. Opnieuw vloeit de minibar rijkelijk.

Het wordt later en later en Quart geraakt over zijn theewater. Lance en O' Fuck wisselen steelse blikken van verstandhouding als willen zij zeggen: "kijk die ouwe eens zat zijn."

“Zeg, Quart”, doet Lance op zeker moment quasi-intiem, “jij had toch altijd een oogje op HVV? Nu is je kans. We zitten in een special mission... Als je haar nu belt, dan zal ze dat zeker weten te waarderen.” O’Fuck staat al klaar met Quart’s mobieltje. Met kleine oogjes blikt Quart naar Lance.

“Verdomd, je hebt gelijk. Als ik nu bel, zal ze beseffen hoe serieus we bezig zijn met haar opdracht. De perfecte kans voor het halen van een wit voetje.”

Quart toetst het nummer van HVV. Besmuikt lachend luisteren de beide andere teamleden toe hoe Quart tot wel vier keer toe een huwelijksaanzoek door de telefoon blubbert. Maar hun vernedering van Quart is nog niet ten einde. Sterker nog, ze trekken een verse fles wijn open. Er is immers altijd kans dat de teamleider zich zal verstruikelen en over de transen van de borstwering zal kukelen. Helaas, zo hoog komt hij niet – op handen en voeten kruipt Quart over het terras om uiteindelijk in foetale houding in slaap te vallen. Lance en O’ Fuck houden het voor gezien, verlaten snel de plaats delict en zoeken hun warme kamer op. Die nacht regent het gedurig, zoals gebruikelijk in deze contreien. Om 7.30 uur ontwaakt Quart verward in een plas water en kruipt kreunend naar binnen.

Observeren is leren

Lance en O’ Fuck zitten reeds aan het ontbijt hun croissants naar binnen te werken wanneer een zwaar beschroomde Quart aanschuift, schielijk om zich heen kijkend of de overige hotelgasten hem net zo meewarig aankijken als zijn twee nevensgeschikten. “Was ik erg dronken?” fluistert hij. “Het viel wel mee”, liegt O’ Fuck vlotjes. Lance bedwingt maar met moeite zijn lach. Als een goedkope kermisattractie hebben ze de *selfstyled chef de mission* uitgeleverd aan het joelende gepeupel. De *déconfiture* van Quart is compleet.

Iedereen voelt dat Quart door zijn schandelijke vertoning de machtsverhoudingen binnen het OT heeft doen kantelen. Had hij zich aanvankelijk op oneigenlijke gronden de titel *chef de mission* laten aanmeten, nu dorst hij zich daar niet meer op voor te laten staan. Het ontstane machtsvacuüm wordt echter niet opgevuld door Lance en O’ Fuck. Gevolg van hun aangeboren indolentie en volslagen gebrek aan talent.

Na het eten besluit het OT tot een verkenning van de omgeving teneinde contact te leggen met de plaatselijke bevolking. En niet in de laatste plaats om de door Ghandi verschaft kostbare data aan een wetenschappelijke toets te onderwerpen. Immers, zo luiden de onderzoeksprocedures van het GISS: informatie verkregen van kale informanten is niet zelden bijengelogen om in het geveel van de wetenschappers te komen.

Derhalve hervindt het team zich die ochtend langs de rand van de spoorweg, vrolijk zwaaiend naar de voorbijrazende Veolia treinen. Ghandi had hen verteld dat deze spoordijk bij de inheemse bevolking bekend staat als Breezer Alley, een geliefde plek waar onkuise dorpsmeisjes zich voor een appel, een ei en een breezer laten bepotelen door de leden van de plaatselijke schutterij.

In het bijzonder door een zekere Harpoentje, ook wel Harpooney genoemd. Dit kleine kale mannetje met roodaangelopen hoofd en varkensoogjes, is een markant lid van *Het Mouthaantje*, dat opvalt op door zijn nodeloze wreedheid tijdens het illegale padjetrappen. Harpoentje is met zijn kwade dronk, losse handjes en geile

grappen geen graag geziene gast in de taveernes van de streek. Het OT merkt op dat de bodem van Breezer Alley bezaaid ligt met treurige mementi van liederlijke uitspattingen, waaronder vele gebruikte kapotjes, sommige nog afkomstig van de Amerikaans bevrijders, in de volksmond 'bevrijders' genoemd.

“En dat ondanks het feit dat het autarkische Berg en Terblijt bekend staat om een schreeuwend tekort aan plastic”, noteert Quart nog verontwaardigd in zijn boekje. “De stadsreiniging laat het hier lelijk afweten”, luidt de aantekening in de blocnote van Lance.

De zompige tocht voert het OT langs opmerkelijk veel verlaten en overwoekerde campings en speeltuinen.

“Ghandi had gelijk”, verzucht Lance, “de gevolgen van het demografische beleid van D’73, dat sinds mensenheugenis een meerderheid heeft in het Berg en Terblijtse Politbureau, zijn funest gebleken voor de hoeveelheid kinderen in de streek”.

“Kijk je wel uit waar je loopt Lance”, waarschuwt Quart, “het stikt hier werkelijk van die zwarte Gallowayrunderen. En volgens Ghandi moet je een afstand tot de kudde bewaren van minstens 73 meter”. Inderdaad bevindt het OT zich gevaarlijk dichtbij een grote horde zwarte runderen.

“Ja, maar ik ga toch mooi niet omlopen”, verwoordt O’ Fuck de collectieve gedachte van het OT, “dan maar bonje”. Het valt mee; zodra het drietal de kudde nadert, slaan de dieren in paniek op de vlucht.

“Ze zijn opmerkelijk schuw”, stelt Quart, “vast het gevolg van die barbaarse volksmores”.

“Hoe zat dat ook alweer”, vraagt Lance zijn hersens tevergeefs pijnigend.

“Mag ik het zeggen?” vraagt O’ Fuck die de vorige avond beduidend minder aangeschoten was dan zijn collega en daardoor nog weet wat hun kale informant hen vertelde. Maar Quart is hem voor.

“Als je had opgelet, Lance, dan had je kunnen weten dat het zogeheten Galloway Kluiten een geliefde volkssport is in deze regio”. Lance knikt begripvol, als is het duidelijk dat hij er nog steeds geen jota van snapt.

“Bij het Galloway Kluiten”, vervolgt Quart snel, “wordt een rund de lucht met behulp van een trebuchet de lucht in geslingerd waarna de schutters het vuur openen op het arme dier”.

“Een soort kleiduiven schieten, maar dan met koeien”, concludeert Lance samenvattend.

“Dat is correct”, besluit Quart plechtig en met metalen stem.

“Ik heb trek”, zeurt O’ Fuck hongerig.

De tocht voert verder langs onafzienbare bomenrijen.

“Dat is het Berg en Terblijtse nieuwbouwbos”, weet Lance, wijzend op de kaart.

“Het lijkt potjandikkie wel een concentratiekamp voor bomen”, murmelt Quart.

“De bomenrij van Berg en Terblijt, veelzijdig in zijn eenvormigheid”, kweelt O’ Fuck semi-poëtisch, maar Quart en Lance doen net of ze hem niet horen.

Dan wordt hun aandacht getrokken door een hoeve waar volgens Ghandi’s informatie een *vâcheur* woont, iemand die veinst veehouder te zijn, maar die in werkelijkheid een trimsalon voor honden uitbaat.

“Quart, moest jij niet naar de kapper”, lacht O’ Fuck, hatelijk en duidend op Quart kapsel dat een verontrustende gelijkenis vertoont met dat van Connie Palmen.

“Ja, dat is een goed plan, dat gaan we dus even niet doen”, bekt Quart O’ Fuck af. “Vuile riposteur”, denkt O’ Fuck enigszins touché door de continue terechtwijzingen van de zelfbenoemde maar inmiddels onttroonde teamleider. Het monotone landschap wordt afgewisseld door kleurrijk vormgegeven asbakken, die de argeloze recreant voor Mariakapelletjes met crucifixen aanziet.

In de verte worden eindelijk de contouren van Berg en Terblijt zichtbaar. Dan volgt het onvermijdelijke bord dat de gemeentegrens aangeeft: “Berg en Terblijt”, leest O’ Fuck hardop, “Verboden voor Onbevoegden”.

“Wat moeten we doen?” vraagt Lance terwijl hij zijn handen wanhopig ten hemel heft. Quart grijnst en grijpt naar zijn borstzak.

“Geen nood, heren. Ik heb het GISS om geldige visa gevraagd”.

Berg en Terblijt telt welgeteld één café: *Bij Sjengske*. Het verbaast niemand dat de uitbater Sjeng heet. Het OT is scheutig met bestellen: worst, bier en Elske, een plaatselijk gestookt drankje dat verdacht veel naar kruiden smaakt en een probaat middel blijkt tegen de voortetterende voorhoofdsholteontsteking van teamlid O’ Fuck.

“Doe je rustig aan O’ Fuck”, vermaant Quart streng, menend dat hij dankzij zijn proactieve slimmigheidje met de visa zijn niet bestaande leiderschapspositie hersteld te hebben.

“Ik dacht het niet”, verslikt O’ Fuck zich in een stuk peperworst en woede.

“Hij loopt weer rood aan Quart”, klikt Lance kruiperig. Barman Sjeng, die geen rotzooi wil, sust de boel en sjengt nog een rondje. Sjeng ontpopt zich niet alleen als een goede informant, maar blijkt ook een professionele *bonhommeur* te zijn, iemand die veinst op goede voet met anderen te willen staan, maar wiens vriendelijkheid in werkelijkheid voortvloeit uit de ingesleten middenstandswens zoveel mogelijk omzet te genereren.

Hoewel het drietal de rest van de middag graag participierend observerend had willen doorbrengen met het drinken van Elskes en het maken van aantekeningen, eindigt de onderzoekssessie abrupt wanneer Sjeng een bonnetje voor Quart neerlegt. Quart, blinde kip die hij is, schuift het door naar O’ Fuck.

“Jij hebt nog jonge ogen, lees alsjeblieft even voor, anders moet ik mijn bril zoeken”. Het gelag kost welgeteld 73 euro. Het valt O’ Fuck op dat onderaan de nota geschreven staat: *Bewaar deze bon zorgvuldig, de repayeur kan er naar vragen*. “*Repayeur*, wat the fuck is een *repayeur*”, bries O’ Fuck getergd over weer een enigma. Sjeng leunt geduldig over de toog naar voren. Op samenzweerderige toon legt hij uit dat de *repayeur* de man is die ten tweeden male alle rekeningen komt innen.

“En dan moet je betalen?”, vraagt Lance.

“Nou reken maar”, lacht Sjeng vettig, “want als je het niet doet, krijg je een *tripayeur* op bezoek”.

“Duur leven hier in Berg en Terblijt”, knort Quart terwijl hij een stapel geld tevoorschijn tovert.

“En de *tripayeur*”, vervolgt Sjeng onverstoorbaar, “is meestal vergezeld van de *invalidieur*. En die kunnen hard slaan! Met die knuppel gesneden uit teakhouten lambrisering slaat hij zo je rug doormidden. Waarom denk je dat we hier zo’n immens groot revalidatiecentrum hebben?”

Wederom veel wijzer geworden, zwalkt het OT door Berg en Terblijt, een spoor van aantekeningen achterlatend.

“Waar zijn we eigenlijk? Ik kan geen kaart meer lezen”, mompelt Quart in een moment van zwakte.

“We bevinden ons op de Hennie Knijter Allee”, springt Lance snel in de door Quart vrijgegeven kennislacune.

“Genoemd naar Hennie Knijter, androgyne wielrenner uit Terblijt, 7 keer als 73^e geëindigd in de Tour de France. En dat alles omdat hij/zij telkens vlak voor de top van de Mont Ventoux op een voldongen feit stiet.”

Lance is werkelijk onverslaanbaar wanneer het op sportweetjes aankomt. Quart zwijgt. Dit had hij kunnen weten als hij zich beter had ingelezen en niet blindelings had vertrouwd op zijn bluffend vermogen.

“Ik vraag me trouwens wel af wat al die enorme rotsblokken op de weg doen, zo kun je toch niet fatsoenlijk wielrennen!”, verontwaardigt Lance.

“Volgens mij zijn het zwerfkeien; als ik de *Geologische Gids der Nederlanden* mag geloven is deze streek vermaard om zijn gletsjertongen in wording”, weet O’ Fuck.

“Quatsch!”, kapt Quart, die weer een gelegenheid ruikt om zijn wetenschappelijke meerwaarde te etaleren.

“Deze brokken gewapend beton zijn de resten van de Atlantikwall die de wanordelijk terugtrekkende Duitsers in 1945 met zich meegenomen hebben en die veel verkeerschaos in het Berg en Terblijdsse veroorzaken”, spreekt hij op steeds luidere toon om O’ Fuck te overstemmen die dwars door zijn uitleg *Zomer* van Rob de Nijs neuriet, een lied waar, zo weet O’ Fuck sinds gisteren, Quart een intense hekel aan heeft. Langzaam maar zeker wordt duidelijk dat van enige vruchtbare samenwerking tussen de teamleden geen sprake meer kan zijn. Een schisma lijkt onvermijdelijk.

Dit gedeelte van Berg en Terblijt lijkt zich te centreren rond een stuk Atlantikwall van reusachtige afmetingen, omgeven door een met excretie bezaaid grasveldje. “Het lijkt wel een soort heksenkring”, noteert Quart in zijn blocnote. “Waarschijnlijk een artefact voor heidense rituelen, niettegenstaande het feit dat pastoor Rutger Stichting de streek reeds heeft gekerstend in het jaar 730 na Harpoenix”.

O’ Fuck is op een bankje neergezegen, moe van alle input, de lange wandeling en de grote hoeveelheden Elske. Van Lance geen spoor, maar dat ontgaat Quart die zich al orakelend over Stonehengeachtige oud-Megalomeinse gebruiken op het bankje laat vallen. Vanachter de ramen van de omringende woningen slaan de bewoners het ongemakkelijke tafereel onverholen gade. Het is duidelijk dat ze zich afvragen wat deze vreemdelingen op dat bankje doen.

”Let op O’ Fuck”, doceert Quart verder, “je ziet dat we de aandacht op ons gevestigd hebben. Ze begrijpen niet waarom wij hier zo lang blijven zitten. En als een Berg en Terblijder iets niet begrijpt, dan vertaalt dat zich vrijwel onmiddellijk in een blinde agressie jegens het onbegrepene. Ik denk dat we hier vandaan moeten, waar is Lance?”

“Hij is drank halen in de plaatselijke supermarkt”, lusteloost O’ Fuck. Quart springt op.

“Wat? Heb je hem alleen op pad gestuurd? Wat dom!”

Lance’s lot lijkt bezegeld. De Berg en Terblijders beginnen hen besmuikt van alle kanten te omringen.

zijn oprit al een half is, rechts een vâcheur die iets te regelmatig patrouilleren en links dat zacht prevelend tuinschepje drollen uit

Quart noch O’ Fuck besmeurde tuinschepje te krijgen. Ze zetten ze lopen.

“Arme Lance”, hijgt Brellesque

afgeslagen hoofd zal

staak meegesleept worden in een hysterische heidense processie. Zijn deerlijk verminkte romp door de uitzinnige goegemeente gekannibaliseerd rond het vreugdevuur ter ere van weet ik welke afgod.” Zijn onderlip trilt een weinig.

Voor hen een man die uur aan het besproeien in blauwe kiel, auto’s door het straatje van hen een echtpaar met een blauw het grasveld oplepelt.

voelen er veel voor dit in het sternum gedreven het dan ook op een

Quart met Jacques amechtigheid, “zijn als een trofee op een

Tot hun onuitsprekelijke opluchting wandelt Lance hen echter rustig tegemoet, een met flessen wijn en zakken Hamkaas gevulde tas met zich meezeulend. Het behoeft geen betoog dat Quart's observatie van vermeende inheemse agressie zich ver bezijden de werkelijkheid afspeelt en er van enig gevaar nooit sprake is geweest. "De man is een wandelende *catastropheur*", zou O' Fuck later in zijn rapport aan HVV schrijven, "iemand die op basis van een serieus vermoeden veinst dat er constant een ramp op handen is".

Wat Lance niet vertelt aan zijn medereizigers, maar hem wel danig verontrust, is de Bristol company car die hij aantrof op zijn tocht naar de Plusmarkt. Geen logo op de zijkant, maar het model en de kleur van de Fiat waren onmiskenbaar: Bristol.

'Dit is niet mogelijk', redeneert hij in zichzelf, 'we zijn hier omdat Bristol zich nooit een plek op de lokale markt heeft kunnen veroveren – maar hier staat een Bristol auto in de straat. Wat heeft dat te betekenen?'

"Waar lopen we nu heen? Ik heb trek", hijgt O' Fuck wanneer het OT even buiten het dorp op een tweesprong belandt. "We moeten linksaf", besluit Lance, "rechtdoor ligt het gehucht Vilt en daar wil ik niet heen." "En terecht", catastropheert Quart verder, als je naar die Sjeng had geluisterd, dan had je kunnen weten dat Vilt vaak het tafereel is van een gewelddadig treffen tussen Kynologen en *Cinemateurs*, lieden die veinzen veel van films af te weten, maar die in werkelijkheid zitting hebben in de raad van bestuur van een niet-beursgenoteerd en zieltogend bedrijf. Een treffen dat overigens altijd in het voordeel van de Kynologen uitvalt daar zij de beschikking hebben over 73 afgerichte Dalmatiërs".

Nadat de vermoeide wetenschappers linksaf zijn geslagen en het zoveelste anti-Gallowayrundrooster hebben overgestoken, komen ze bij een rijkelijk met verzilverde

padden gedecoreerd hek. Teken van de grote waarde die de Berg en Terblijters hechten aan deze bij wet beschermde amfibieën.

Daarachter ontwaren zij de uitspanning *In den Gevlochten Neusdouche*. Een grote van riet gevlochten neusdouche naast de fietsenstalling demonstreert de herkomst van de naam.

“Ik heb trek”, loopt O’ Fuck het kwijl uit de mond.

‘Wanneer niet’, denkt Quart, maar hij houdt zich in en zegt, “laten we dan maar een pannenkoek gaan eten.”

Het menu is eenvoudig: pannenkoeken 1^e klasse en 2^e klasse. Doordat de budgettaire regels van het GISS omtrent lunchvergoedingen ondubbelzinnig zijn, wordt besloten tot het nuttigen van een pannenkoek 2^e klasse. Met uitzondering van Quart, die per slot van rekening de pot beheert. Hij opteert voor een heerlijk knapperige pannenkoek 1^e klasse, terwijl zijn nevingeschikten zich met tegenzin aan de natte en met zand besmeurde aan elkaar geregen tweedehands stukken pannenkoek tegoed doen.

“Wat eigenaardig”, merkt Lance op, “er staat stroop in de kindertandafdrukjes die mijn pannenkoek sieren. O’ Fuck knarst zwijgend zijn nogal zanderige lunch weg, nog immer ontdaan van de venijnige tik die hij kreeg van een passerende *etiquetteur* die hem betrapte te eten met zijn ellebogen op tafel.

“Die zag je niet aankomen hè?”, snerpt Lance pesterig.

“Jawel”, riposteert O’ Fuck, “ik dacht echter abusievelijk te maken te hebben met een *défileur* die veinst parades af te nemen, maar die in werkelijkheid IT-manager is van een stervend bedrijf.”

“Als je beter had geluisterd naar onze informant Sjeng, dan had je geweten dat *défileurs* geen uit teakhouten lambrisering vervaardigde knuppels met zich meezeulen. En zeker niet van zulke enorme afmetingen”, triomfeert Quart met luide stem om boven het geneuriede ‘*Zomer*’ van Rob de Nijs uit komen.

Het terras van *In den Gevlochten Neusdouche* grenst aan een speeltuin waarin de (als gevolg van het demografische beleid van D' 73) steeds schaarser wordende kleine kinderen kunnen schommelen en kipwippen en waarin konijntjes vrolijk rondhuppelen. In het kader van de participerende interventie besluit het OT een nieuw spel te introduceren: 'Nijntje Tik'.

Quart wenkt de kelner: "Hebt u toevalligerwijs een knuppel gesneden uit teakhouten lambrisering?"

"Welzeker", zegt de ober, "in mijn vrije tijd ben ik immers beëdigd *invalidieur*, ik zal hem even halen".

"Ik loop even met u mee, die tweedehands pannenkoeken van u hebben mijn koliek gestimuleerd", sist een geërgerde O' Fuck die weinig trek heeft om met rectale aandrang in de speelweide knaagdieren over de kling te moeten jagen.

"Daar gaat onze *colicoeur*", hoort hij Quart nog op samenzweerderige toon slijmen bij zijn collega als hij zich met samengeknepen billen naar de kakkerette spoedt.

"Eigenlijk heb ik hier geen vergunning voor", bekent de kelner samenzweerderig wanneer hij Quart en Lance van enkele slaghouten voorziet.

"Geef niks, hoor, van ons zullen ze het niet te horen krijgen", stellen Lance en Quart hem gerust terwijl zij welgeluimd de konijnenweide betreden om het ene na het andere rondhuppelende knaagdier met een welgemikte klap in de nek om te leggen. De kelner haast zich om het menu op het lestenen bord naast de deur van een wijziging te voorzien.

Het interieur van de uitspanning, dat rijkelijk voorzien is van wandtegeltjes met daarop plaatselijke spreuken als *Wie de Geul niet eert, krijgt een koortslip* en *Dat is als mest naar de 2^e klasse dragen*, is behaaglijk warm. Vanuit de jukebox zemelt Rob de Nijs zachtjes over zijn seksuele ongemak als zestienjarige op een zomers strand. Wanneer O' Fuck, die met een tevreden leeg gevoel het toilet verlaat, iets anders wil opzetten, doet hij een ontdekking die zal inslaan als een bom.

Verward voegt hij zich bij zijn met knaagdierenbloed besmeurde teamgenoten.

"Is het jullie ook opgevallen dat alles hetzij hier 73 euro, dan wel 7,30 euro kost?"

Zijn disgenoten zwijgen. De stilte valt als een tropische zonsondergang.

"En dat", vervolgt O' Fuck, onverstoorbaar, maar met een air alsof hij eigenhandig de penicilline, het wiel en de atoombom heeft uitgevonden, "datzelfde geldt voor alles hier? De maximumsnelheid is 73 kilometer per 73 minuten en er kan uitsluitend betaald worden in Berg en Terblijdse coupures van 73 euro, 7,3 euro en 7 en 3? En dat de jukebox uitsluitend muziek heeft van bands als *UB 73*, *U 73*, *de 7,3 Degrees*, *73 brothers on the 73th Floor*, *73rd Floor Elevator* en *73 Unlimited?*"

"O, fuck", mompelt Lance en laat zijn bestek kletterend uit zijn vingers vallen. Quart kijkt verbijsterd naar een punt boven O' Fucks hoofd, zijn hand trilt onbedaarlijk, hetzij van verbazing, de Parkinson, dan wel vanwege zijn alcoholisme.

De doorbraak

"We hebben het gevonden", verklaart hij plechtig in een overduidelijke poging zijn beschadigde en vermeende leiderschapspositie te herpakken.

"Nee", betwetert Lance, "O' Fuck heeft het ontdekt."

“Ober”, roept Quart alsof hij niks gehoord heeft, “*l’addition s’il vous plait.*”

De pannenkoeken kosten inderdaad 73 euro. En wederom staat onder de nota dat deze bewaard dient te worden in geval een repayeur zich aandient. Quart geeft de kelner een briefje van 7 en een briefje van 3 euro.

“Dat zal helaas niet gaan”, deinst deze angstig terug. Verbazing alom.

“Weet u dan niet dat per gemeentelijk decreet het gelijktijdig uitgeven van een biljet van 7 euro en een biljet van 3 euro ten strengste verboden is?”

Lance maakt een aantekening. O` Fuck begrijpt er niets van. Quart evenmin, maar laat dit niet blijken en knikt begripvol.

“Want?”, vraagt hij toch.

“Omdat de som beider biljetten 10 is”, fluistert de kelner schichtig om zich heen kijkend of niemand hem gehoord heeft.”

“Maar ik geef u een briefje van 7 en 3; is dat samen niet 73 euro, het bedrag van de rekening?”, sluit Quart nog. De kelner zwijgt, beledigt als hij is door dit goedkope opzetje.

“Ik snap er nog steeds niks van”, zegt O` Fuck opnieuw. Lance maakt nog immer aantekeningen, of veinst dat, om maar iets te doen te hebben.

“Wij werken hier uitsluitend met priemgetallen. Is u dat niet opgevallen? Alle overige cijfers zijn verboden door de censor.”

“Het zit zo”, concludeert Quart wanneer ze naar Slot Gleufzicht terugwandelen, “deze streek heeft meer dan andere delen van Nederland geleden onder het Napoleontische juk. De afkeer was zelfs zo groot dat na de vlucht van de broer van de Keizer het metrische stelsel werd afgeschaft in Berg en Terblijt. Dat de bewoners van Berg en Terblijt hiermee opnieuw een volstrekt isolement over zich afriepen, namen zij op de koop toe. In de loop der jaren erna werd duidelijk dat van enige terugkeer in de schoot der natie geen sprake meer kon zijn. Bovendien vond de fractie van D’73 in het isolement het ideale vehikel om zijn machtspositie te versterken.” O` Fuck en Lance luisteren nauwelijks naar Quart. O` Fuck uit principe, Lance omdat hij bij de Feldgendarmerie anoniem telefonisch aangifte doet van de illegale knuppeldémarche door de kelner.

In de schemering op het terras van Quarts kamer zet elkeen zich zwijgend achter zijn dedicated tekstverwerker om zijn bevindingen aan HVV op schrift te stellen.

Het behoeft geen betoog dat de rapporten, waarin de OT-leden rijkelijk met modder naar elkaar gooien, zowel methodologisch als inhoudelijk grote verschillen laten zien. Om maar niet te spreken van de conclusies.

In het besef dat hun missie ten einde is, zet het OT zich die avond in een ietwat meewarige stemming aan het diner waarbij de teamleden hun indrukken en alle gebeurtenissen nog eens de revue laten passeren. En hoewel hij na afloop in de Chesterfieldsalon een toast uitbrengt op het welslagen van de missie, kan Quart die nacht de slaap niet vatten.

“Tja”, had Ghandi mismoedig verzucht toen ze hem er nog eens naar gevraagd hadden, “het was dat kakelbonte clownspaleis of een filiaal van Bristol.” Het trio had verbijsterd de oren gespitst. “Die clown heeft de tender in de wacht gesleept bij onze burgemeester die niet snapte dat tijdens carnaval gedane toezeggingen ook geldig zijn. Je had HVV moeten zien. Ze was groen van woede en is per kerende limousine teruggedreden naar Enkhuizen.”

Lance beseft nu hoe veelzeggend de in de stille straat van Berg en Terblijt geparkeerde bedrijfsauto van Bristol wel was. Doorgestoken kaart... Geen kík echter komt over zijn lippen.

Het afscheid

‘Het is een ragfijn spel dat hier gespeeld wordt, heren’, peinst Quart wanneer Ghandi na het uitchecken de kasteeldeur met een harde klap achter hen dichtsmijt. Hun beschadigde bagage ligt her en der op de oprijlaan verspreid. Getuige de gele koliekvlekken op de koffers, heeft Ghandi het incontinente kamermeisje met deze taak belast.

De terugreis

Lance is reeds half op streek naar Frankfurt wanneer O' Fuck en Quart hijgend het perron bestijgen om de boemel van Houthem-Gerlach naar Maastricht te halen. Juist rolt het materieel de halte binnen. De Veolia runs like clockwork.

De zojuist in de automaat aangeschafte 1^e klas kaartjes bieden echter niet het gehoopte reisgerief.

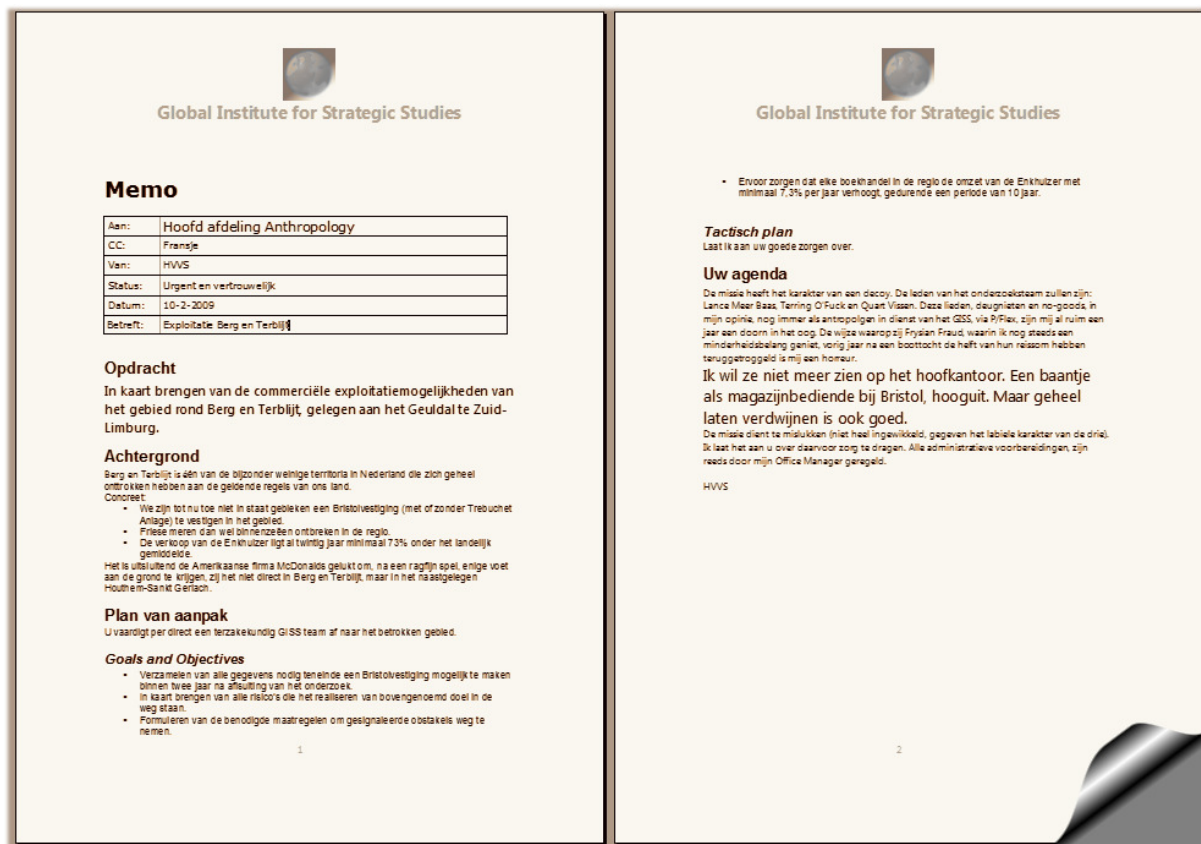

In de democraties ingerichte Veolia zijn de klassen afgeschaft. Zuchtend zijgen de beide reizigers tussen het plebs op krappe bankjes. O' Fuck geniet echter van een toevallig toeval.

Dankzij de methodiek van de participerende observatie weet hij inmiddels heel goed wat de belofte van een breezersletje inhoudt.

Epiloog

“Godeverdoeme”, concludeert Quart na lezing.
“Genaaid”, besluit O’ Fuck.